

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Asiaticae Historiae Societatis Iesv Pars ...

Libris Quatuor Comprehensa: Vbi praeter res gestas à Patribus Societatis Iesv in conversione Sinarum, Cocincinae, & Tunchini Regnorum nihil omittitur eorum, quae possunt liberali placere Lectorum curiositati

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1670

57. Legatio Macaens. ad Regem Cocinc. fructuosa.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10757

57.
Legatio Mac-
caens. ad Re-
gem Cocinc.
fructuosa.

concurrerunt, dum in Iaponia tyrannus Christianos exscindere modis omnibus conabatur, & clarum suæ virtutis specimen Faifensibus reliquerunt. Accessit huic reum faustitati, solennis ad Regem legatio quam Lusitanorum Maccaensium religiosis studiis adornatam, & magnificentia donorum splendidam iidem obiere Lusitani: huius summa erat; Patrum commendatio singularis, & Christianismi, cuius profeminandi labor, haud alio in ipsis calebat ambitu, quam eius populorum salute sempiterna. Id sibi Rex & planè perspectum fassus est, & summè gratum; culpæ item seipsum damnauit pellendis à regno Patribus, ob soli siccitatem falsò iis tributam; Deum cœli iurauit, nunquam in posterum, cuiquam se aures contra nos daturum; iamque se filio Principi, & locorum Præfectis mandasse, nostri gereret curam, & nobis fauerent, vt quos ipse haberet carissimos; post quæ Patres duos legati comites, iussit proximòs throno considere, quod honoris genus dei seruis, flocci erat futurum, nisi magnum hinc pondus accessisset eorum laboribus, ad vrgenda nouæ illius Ecclesiæ incrementa. Aderant enim nouum annum Regi felicem optaturi, regni proceres omnes quibus illè Regi tam familiaris, & vicinus confellus, taciturnus erat Imperium obseruandi, iuuandi, & tuendi, quos illa Rex tam peculiari beneuolentia dignabatur. Honorificè tandem, & perhumaniter dimissos, secutum est ab Regina munus, amplius ex serico & solidus pannus, quod essent, aiebat pauperes & satis miserè à vestibus parati; cessit nihilominus is pannus ad vestem altaris haud multo meliùs ornati: Regis donum fuit ipsius manu (quod rarissimum est) subscriptum diploma quo fiebat ipsis libera potestas, vbiçumque regni lubitum iis foret habitandi, & pœnis grauib. subleuantur quicumque titulo peregrinitatis placidam in regno mansionem iis contenderent, vel molestiæ aliquid inferrent: hoc tuti, latique munere Faifum reuertuntur, vtque mos est priuilegiariis, diploma Regium foribus appendunt, magna ethnicorum admiratione, & pari Christianorum plausu. Reperamus nunc Sinas, tres Imperatores, triam mensium spatio visuri, duos sepulchro iam conditos; tertium suo in solio sublimem: ille quem toto huius historiæ decursu memorauimus Vanliè, rerum poritus per annos à puero vndequinquaginta, hoc tandem viuere desit, dolore vt fertur amissæ matris, & vxoris, neque immeritò vt qui publicis calamitatibus nihil mouebatur, priuatis interiret, & qui suos tributis premebat violentius quàm armis Tartari, ex magnitudine doloris proprij, sentire vel serò disceret communes. Matre igitur, & vxore hoc est sui dimidio orbatus sensim contabuit; ab ineunte interin Iulio ad Augusti finem, exhibere se tandem hominem, & Regem cœpit dum supremorum tribunalium accitis præsidibus expulsionem Tartarorum extra Sinas enixè iis inculcauit, & ciuiliū Præfectorum cum militaribus concordiam magno publicæ rei detrimento simultatibus laborantem. Aduocato deinde filio natu primo philo-
lophatus

Iosophatus est de inanitate rerum caducarum, nec esse in iis felicitatem reponendam quibus denique tempus finem imponeret, cuius vanitatis seipse tunc in exemplum dabat: porro Imperium regnorum quindecim cuius illum hæredem relinquebat, quanto maius, tanto grauiori pondere ferentem premere, ac dubitare se plus inde honoris & comodi quàm molestiarum hausisset. Tum versus contra se antea actæ vitæ damnauit pessimam rationem, & infelicis gubernationis exosam populis prauitatem, quàm se tunc frustra dolebat agnoscere, cum posset tantum dolere præterita, emendare per tempus non liceret: consolari se tamen quod eum relinqueret Regni sui hæredem non exempli, nec aliud, inquit, æquè abs te curari percipio, quàm ut via inuitas viuendi, ac regendi, viæ quam tenui proflus opposita, quò vel Sinis planè animo excidat tam improbi Patris Imperium; vel tam præclaro filio successore mihi gratulentur; paulo post, suprema effatus verba efflauit animam. Pridem enim ritibus sepulturæ quos seruari uellet, rebusque aliis, testamento prouidè cauerat. Princeps fuit Imperio dignus nisi regnum suum auaritia inexpleta, otij feciditate, & segnitie infamasset, quanquam hæc utcumque virili prudentia duarum feminae supplebant, increpabantque subinde, ista virum amoris fiducia; hæc filium auctoritate matris. Testamenti eius pars maxima longam continebat tyrannidis suæ accusationem censebaturque ipse sua distinctè scelera, & Prouinciarum expilationes, quibus successorem satisfacere uolebat. Aëtarium iubebat pandi, suffici ex patrimonio regio belli neruum in stipendia militum; Præfectis armorum in pugna cæsis, honores funeris, & sepulchri; suffragiorum uero leuamenta eorum animis inter cruciatus apud inferos detentis: vxoribus uiduis & pupillis è fisco alimenta: breues mihi, subdebat soluuntur exequiæ, dies ad summum septem & viginti non excedant; nec ad eas de more Proreges conueniant, nec supremi armorum, & literarum Mandarini, nec ubicumque sunt, funebribus nisi per triduum uentantur quo item spatio suas concludant complorationes. Hic finis Vanliæ Sinarum Monarchæ, cuius Imperio Matthæus Riccius Christianam fidem post tot secula intulit reuiuam, quam ipse Vanliæ neglectim, & promiscuè habuit; permissam aliquamdiu, denique expulit. Sequitur locandus in folio Vanliæ successor. Haud scio plus possint grauitatis simul & leuitatis Sinenses præfette, alias sapientissimi, quam in admittendis honoribus, in quibus tamen beatitatis apicem statuunt. His improbo ambitu, & arte qualibet prensatis, demumque ex aula impetratis, grauari se cum magno fastidio simulant, excusant priuam quietem, otia studiorum, curas domesticas, & ab amicis & agnatis, nihil non agi, moueri, dici gaudent ut adigantur ad eas dignitates, quarum desiderio effræni, & cupiditate impotentissima uentur, vincunt ad ultimam amicorum preces, & studia, uinci ardentem, & repudiati fictè Magistratus, moras breues tam impatien-

Ggg.

58.
Vanitas Sin-
narum con-
temptrum
honoris si-
mulantium
quem insanè
appetunt.